

Η ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗ,

ΤΟΜ. Ε'.

ΑΡΙΘ. 50.

Συνδρομή προπληρωτέα,
διὰ τοὺς ἐντός τοῦ Κράτους ἀνά
12 φελλοὺς. Σελ. 2.
Διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι Δραχ. 4.
Διὰ τοὺς ἐν Τουρκίᾳ Γρ. 20.

Τιμὴ καταχωρήσεως, ἡ γραμ-
μὴ δὲ παλαιότες 3.
Αἱ συνδρομαὶ γίνονται ἐνταῦθα
εἰς τὸ Τυπογραφεῖον ΚΕ-
ΦΑΛΛΗΝΙΑΣ.
Αἱ ἐπιστολαὶ ἐπιγράφονται πρὸς
τὸν ἐνταῦθα Συντάκτην τῆς
«ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ».

Κεφαλληνία 30 Δεκεμβρίου, 11 Ἰαννουαρίου 1862.

ΤΑ ΚΑΛΑΝΔΑ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1862.

Ὅστις ἔμπορὶ ἕνας σὲ ὅλους νὰ χαρίζῃ,
Καὶ στὸν ἴδιον καιρὸ νὰ μὴν τοὺς δίνῃ,
Ἦτοί' εἶναι κακία νὰ ξεχωρίζῃ,
Ἦνανε καὶ τοὺς ἄλλους νὰν τσ' ἀφίνη.
— ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ —

Μικροὶ, μεγάλοι, γέροι καὶ νεοί·
Σερνικοθήλυκοι, πλούσιοι φτωχοί,
Κάθε κομμάτου, κάθε φατρίας,
Ἐλάτε ὅλοι ἐδῶ μὲ μίας·
Ἐμεῖς σὰς ψάλλουμε τὰ κάλανδά σας,
Ἐμεῖς σὰς δίνουμε τὸ μπόναμά σας,
Κοντὰ μου ἐλάτε καὶ ντριμοχθῆτε,
Ὅλοι στὸ ΔΙΑΟΛΟ, νὰ ζεσταθῆτε,
Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

ΚΥΡΑΔΕΣ ὁμορφαις, σὰς προσκυνούμε,
Τί νὰ σὰς δόσουμε; τί νὰ σὰς ποῦμε;
Ἀπλώστε πάρτε ὅτι σὰς κάνει,
Ὅτι αἶς λείπει, κ' ὅσο σὰς φθάνει·
Καὶ μῆς ὡς τόσο σὰς εὐχομᾶστε,
Ποτὲ ποτὲ σὰς νὰ μὴ γεράστε·
Νάχετε νερότῃ νάχετε γεῖον,
Νὰ ποθεῖτε, τόσα καλά.
Νὰ μὴ χρεῖζεστε, ἀν ἀγαπάτε,
Ναὶ νὰ χρεῖζεστε, ἀν πιθυμᾶτε.
Παιδιά, σῆς θέλετε, πολλὰ νὰ κάνετε,
Κ' ὅσαι δὲ θέλετε, νὰ μὴν προσθάνετε.
Χοροὺς καὶ θεάτρα, κ' ἄλλα παιγνίδια,

Συρμούς, φορέματα, νέα στολίδια·
Καὶ τῶν ἀνδρῶν σας νὰ μὴν ἀδειάζουνε,
Ποτὲ ἢ πούρσαις ὅσα ξεδιάζουνε·
Σ' ὅτι τοὺς λέτε νὰ σιωπαίνουνε,
Καὶ σὰ καπρίτσια σας νὰ μὴν ἐμβαίνουνε!
Τὰ μαλακόφια σας νὰ σὰς φουσκόσουνε,
Καὶ σὰν ὁμπρέλαις, ὅλα νὰ πλόσουνε.
Κ' ὅς' εἴσθε ὁμορφαις, κ' ὅς' εἴσθε νεῖα.
Νᾶσαστε πάντα ἔστατ', θερμαῖς·
Σὰ μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τὸ κρύο
Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

ΚΟΠΕΛΑΙΣ ὁμορφαις καὶ σεῖς ἐλάτε,
Νὰ σὰς φιλέψουμε, σὰν πιθυμᾶτε.
Ἐλα μὴν ντρέπεσθε, μὴν κοκκινίζετε,
Εἴμαστε οἱ ἴδιοι! δὲ μᾶς γνωρίζετε;
Μὲ στὸ κανεῖστρι μας, μ' ὅλο τὸ θάρρος,
Ἀπλώστε, ἔγνοια σας, δὲν εἰν πρὸς βάρος.
Τί ξεκαρδίζεσθε ἀπὸ τὰ γέλοια...
Μᾶς ἐξεχάσατε τάχατες τέλεια;
ἔχουμ' ἀπ' οὐλα ὅτι γυρέφετε!
Μὴ χασομέρια, ὁμπρὸς διαλέξετε!
Ἐδῶ κουτζοῦνες, ἐδῶ κουρέτα
Πανάχια ὠραῖα, κυττάζετέ τα!..
Ἐδῶ βιβλία καὶ λεξικά...
Πῶς δὲν τὰ θέλετε; τί συρρόα!
Πᾶνε χαμένα τὰ ἐξοδά μας...
Δὲν νοστιμεύεσθε τὸ μποναμᾶ μας;
Μᾶχουμε κ' ἄλλα! — Ὅρστε χαρτιὰ,
Πόχουν μπαστούνια, πόχουν σταθιά·
Ὅρστε ἀπὸ κῆλα πόχουν καρδιάς,
Εἰν ὅλαι χαρτίνες ἀπὸ τὴν Εὐαγγελικήν.
Ἀγάλα, ἀγάλα καὶ μία μία,
Ὅλαι λαβένετε, μὴ σόση βία!
ἔχουμε μ' πρὸ μπόλα!.. ἀγάλα!.. ἀγάλα!
Ὅτὲ νὰ μᾶς σπάσετε, τὰ ματογιάλια!

Θὰ μᾶς τὰ κάμετε ὅλα σαλάτα!
 Ὄρστε κορδέλαις, γιὰ τὸ λαιμό σας,
 Ὄρστε γιὰ κεῖνο, ὄρστε γιὰ κεῖρό σας!
 Ὄρίστε ἐλαστικό γιὰ χ ρ ι ν ο λ ί ν α,
 Ἐδῶν καὶ ποῦδρα ἀπὸ τ ῆ φ ί ν α.
 Μπὰ συφορά μου, τοῦ καχομοῖρι...
 Μοῦ τὸ γυρίσετε ὥσάν κλοντήρι!
 Ὄρστε καὶ π ί π α ι ς, ὄρστε καὶ φρόκους
 Τί θὰ μοῦ δώσετε, γιὰ τόσους κόπους;
 Πέντε στὰ 'μάτια μου!.. καιγῶ 'νὰ 'μόνο
 Ἔτσι γιὰ νάχετε τὸν καλὸ χρόνο!
 Καὶ τὰ βελία μου τὰ Ἑλληνικά μου,
 Τὰ Γαλλικά μου καὶ τὰ Ἀγγλικά μου,
 Τί νὰν τὰ κάμω; ἀκούς κεφάλια!
 Νὰ μὴν τὰ θέλουμε! ἀγάλια-ἀγάλια!
 Μὴν τὰ χαλάτε, ἄσετα! ἄσετα!
 Θὰν τὰ βουλιάξετε, πιάσετα-πιάσετα!
 Ἀ δὲν ἤξερετε, οὔτε τί λένε!
 Μαῦρες κοπέλαις... ἄλλοι σὰς φταῖνε!
 Ἀκούς τὸν Ὀλενδορδ τὸν κλασικόνε!
 Τὸν Πὸπ τὸν πρώτονε τοῦν ποιητῶνε!
 Ἀκούς τὸν Γόλσμυθ, νὰν τὸν πετοῦνε!
 Ἀκούς τὸν Μπαίρων, νὰν τὸν γελοῦνε,
 Τὸν Βουτουμάνο μας... νὰν τὸν κλοτζᾶνε!!
 Μαῦρα μας ἐξόδα ἄδικα πᾶνε!
 Τώρα χαρίσματα δὲν ἔχουμε ἄλλα,
 Ὅλα τ' ἀρπάξετε μικρά-μεγάλα!
 Τώρα ἐξεγνοιάσαμε, καὶ ἀρχινούμε
 Τὰ κάλαντά σας νὰ σὰς εἰποῦμε:
 Ὅσαις μυαλὰ 'χετε νερουλιασμένα,
 Ὅσων τὰ στήθεα εἰν φλογισμένα,
 Ἐκεῖνὰ νὰ πῆζουνε, νὰ δροσιθοῦνε,
 Τὰ στήθεα τ' ἄχαρα, μὲ τὸ κρύο ποῦνε.
 Ἐρωτες νάχετε τρεῖς τῇ 'βδομάδα,
 Καὶ νὰν τοὺς πιάνετε ὅλους ἀράδα!
 Ἄλλον νὰ πιάνετε, ἄλλον ν' ἀφίνετε,
 Σὰν παιγνιδάκια, γιὰ νὰ ξεδίνετε!
 Νᾶχετε τρόπους, νᾶχετε χάρι,
 Ναῦρετε γάμους χωρὶς παῖδα,
 Γαμπροὺς νὰ εὐρίσκετε, γιὰ δυὸ παραδες,
 Καὶ νὰ χηρεύετε γιὰ δυὸ 'βδομάδες.
 Ἀσχημαῖς, ὁμορφαις, καλαῖς-κακαῖς
 Νάσαστε πάντα θερμαῖς ζεσταῖς,
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ.

—ο—

ΓΙΑΤΡΟΙ, ἀπλόσετε καὶ σεῖς ἐδῶ
 Πάρτε ὅ,τι εὐρετε, γιὰ τὸ καλὸ.
 Ἐδῶνε ἡ Ἀ λ ῆ θ ε ι α ἡ δραστική.
 Ποῦ ξεθυμαίνει κάθε χολή.
 Στομαχικῶνε καὶ τονικὸ
 Καὶ ἀντιφάρμακο γιὰ τὸ χ τι χ ιό.
 Πᾶνει τὸ βῆχα, κι ὅποιονε γγίζει
 Τονε λερόνει μὰ τὸν σφογγίζει,

«Τὸ Ελευθερίας, νάτε φωνή.»
 Πάρτε τα ὅλα! εἶνε καλὰ,
 Εἶνε ἀξετίμωτα κινητικὰ!
 Μὴν τὰ 'τραπήτε, τὰ κολοκύθια!
 Χρησημευθῆτετα μὲ τὴν Ἀ λ ῆ θ ε ι α.
 Τί ἄλλο θέλετε, ἢ νὰ σὰς ποῦμε
 Τὰ κ ἄ λ α ν δ ἄ σ α ς; ἰδοὺ ἀρχινούμε:
 Κόψιμο, θερμαῖς καὶ γαστρικαῖς,
 Πόντες, χολέραις καὶ εὐλογιαῖς,
 Καὶ μητρικόφλατα, καὶ νευρικά,
 Κί, ὅσάχει ἡ φύσις, τόσα κακά.
 Νὰ ἀνεβένετε, νὰ κατεβένετε,
 Ἄλλοι νὰ 'μβένετε, ἄλλοι νὰ βγένετε!
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ.

—ο—

Ἐσεῖς ΜΠΑΚΑΛΙΔΕΣ, ἐλάτε, ὅλοι,
 Ὅσους κι' ἂν ἔχη τὸ Ἀργοστόλι,
 Θὰ σὰς χαρίσουμε, γιὰ τ' ἄλμυρά σας,
 Γιὰ τὰ λουκάνικα, γιὰ τὰ τυριά σας,
 Ἐνα θηλύκομα Ἀ λ ῆ θ ε ι ν ὸ,
 Πάρτε το ὅλοι κ' εἶνε φθεινόν.
 Κ' ἐτὶ σαρδέλαις, μὲ τὴν Ἀ λ ῆ θ ε ι α
 Θὲ νὰ πουλεῖτε, καὶ τὰ βεβίθια
 Μὲ τὴν Ἀ λ ῆ θ ε ι α, καὶ τὰ φασούλια
 Μὲ τὴν Ἀ λ ῆ θ ε ι α, κι' ὅσα σακούλια
 Τέτοια σὰς μείνουν, κι' αὐτὰ πουλιόνται,
 Ἢ πατσασοῦρες πολὺ-ζητεῖόνται.
 Ἐλάτε πάρτε τα, γιὰτὶ θυμόνω,
 Εξφορτοθῆτε με, γιὰτὶ κρυόνω!
 Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
 Ἐξεμουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!.

—ο—

Σεῖς ΥΠΟΨΟΦΙΟΙ, ἐλάτε ἐδῶ,
 Ἐλάτε ὅλοι, νὰ σὰς χαρῶ,
 Μάλιστα ὅς' εἰσαθε τὴν Ἀ λ ῆ θ ε ι α ς φίλοι,
 Νὰ σὰς φιλέψουμε, νὰ φᾶν κ' οἱ σκύλοι,
 Ἐλάτε ὅλοι, ἐδῶ τριγύρο,
 Νὰ σὰς τραβήξουμε χαρτιὰ μὲ κλῆρο.
 Ἄσος! μπαστοῦνι Ἀρχιατροῦ
 Τρεῖς ἐπετάχθηκε; εἶνε μιανῶ
 Δὲν τὸ ἐξεδούλευσε τάχα ὁ καυμένος
 Μὲς' τῇ δημόσιας θέσας ριμμένος;
 Καὶ δὲν ἐντρέπεσθε, σὰ σὲ μαντζοῦνι,
 Ὅλοι νὰ τρέχετε γιὰνα μπαστοῦνι!
 Γδέστε κοντζίνι! δέκα δηνέρι!
 Δὲν εἶν τὸ σύμβολο ποῦ σὰς συμφέρει;
 Κί' ἄλλο κοντζίνι, τὸ δυὸ σπαθί,
 Δὲν εἶν καὶ τοῦτο καλὸ χαρτί;
 Ἄσος τ σ ῆ κ ο ὑ π α ς, κι' αὐτὸ καλὸ
 In vino Veritas, λέει τὸ ρητό!
 Μία μήτρα! γδέστετῃ, τὰ παραμύθεια,
 Ὅποιονε πᾶνει, περὶ τὰ βράδια
 Ποῦς πᾶνει θέλει, νὰ γένη Πά πα ς,

Κι' ἄς ἦνε νάνος καὶ φακανάπας;
—Δόσμου τη Ἑμένανε, Ἑμένα δόστη!!!.
Ἐλα μὴν τρώεσαι, ὄρστηνε ὄρστη!.
Κάλιο σου ἦτανε, βρε Δημοκράτη,
εἰς τὸ κεφάλι σου νάχης καν—τι
εἶνε τὸ κάλυμα ὅπου σοῦ πάει,
ὄντας συσχέπτεσαι μὲ τὸν Τ—!.
Καλοῖ μου φίλοι δὲ εὐχαριστήσεθε,
Πῶς εἶνε χάρτινα παραπονιέσθε;
Μάχετε ἀδικο νὰ μουρμουρίζετε,
ὅπως ἐσπείρετε ἔτσι θερίζετε.
Χαρτιά ἐδόσετε, χαρτιά ἐλάβετε,
εἰς τὸ παζάρι κανεῖς δὲ βλάβεται!
Θέλετε κι' ἄλλα, χῶρια ἀπὸ τοῦτα,
Μὴ σὰς χρειάζεται, καμμία μπαρμποῦτα;
Γιὰ νὰ μὴ βγάλετε ξεσκεπασμένα,
Ἐκεῖνὰ τὰ μούτρα ποῦ ν' γνωρισμένα;
Ὅστε μπαρμποῦταις, καὶ φοβεραῖς!
Εἶν οὐλαὶς χάρτιναις Ἀλήθειναις.
Τί μασκαράδα ξυλοδετόρωνε,
Δημοκρατίκοιατροεμπόρωνε!..
Ἔτσι ντυμένοι, τώρα λιγάκι,
Χορέψτετέ μας τὸ γαῖτα νάκι.
Ἄντε ἡ μόμολαις!!! ἄντε ἡ μαριόλαις!!!
Μὲ τί sussiego, χορεύουν ὄλαις!
Ποῦ σχινοβάτες, ποῦ τσαρλατάνοι,
Οὔτε ὁ Λομπάρδος δὲ σὰς τὴν κάνει!
Σὰς ἐφιλέψαμε σὰ μὲ μιζήθρα.
Σὰς ἐδαφτίσαμε στὴν κολυμβήθρα,
Τί νὰ εὐχηθοῦμε γιὰ τὸ καλὸ σας
Νὰν τ' εὔρετ' ὅλο τοῦ χρόνου ὀμπρός σας;
Τιμὴ νὰ εὔρετε μὲ τὴν Ἀλήθεια,
Φήμαις καὶ δόξαις καὶ πλούτῃ πλήθει,
Μὲ τὴν Ἀλήθεια νὰ γνωρισθῇτε,
Μὲ τὴν Ἀλήθεια νὰ ἐκλεχθῇτε!
Μὲ τὴν Ἀλήθεια γρόσια νὰ βγάνετε,
Κι' ἀφοῦ τὰ φάτε, καὶ ξεθυμάνετε.
Καλοῖ μου φίλοι μὴν ἐντραπῇτε,
Μὲ τὴν Ἀλήθεια νὰ σκουπισθῇτε.
Καὶ τῆς Ἑνώσεως πέτε Addio
Τώρα ποῦ ἐπρόβαλαν τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!

—ο—

Αἰ! ΔΙΠΛΩΜΕΝΟΙ, τί νὰ σὰς δόσουμε
Νάμαστε φίλοι, νὰ μὴ μαλόσουμε;
Μία σημαία, γιὰ νὰ μ'πορῇτε
Καὶ σεῖς, μὲ τὸ ἄλλους, ὀμπρός νὰ βγῇτε.
Ἐχέτε μία, ἴσια μὲ χθές,
Ποῦταν τὸ σώδρακο τῇ Φατιμῆς,
Καὶ ἐφοβόσαστε νὰν τὴν ἀπλόσετε
Μὲ τὴν Ἀλήθεια, μὴν τὴν λερώσετε!
Πίστε σημαία! γδεστε μὲ χάρι
Πῶς ἱστορίσαμε τὸν καθελάρη
Καὶ ἀποκατάουθε κεῖνὸ τὸ ῥητὸ
«ἡ μουνά, εἴμαι καὶ θάμαι γώ.»
Σὺς τῖνε φτυάσαμε μὲ τὴν Ἀλήθεια,

Δὲν εἶνε φέμματα καὶ παραμύθεια.
Εἶνε τὸ σύμβολο ὁποῦ σὰς πάει,
Ῥωτῆστε ἂ θέλετε, καὶ τὸν Τ—.
Καὶ τώρα ὅπ' ἔχετε Ἀλήθειν ἢ
Καὶ σεῖς σημαία, πλατεῖα ἀνοικτῇ,
Ἐβγάτε, ἐβγάτε εἰς τὸ χορό.
Ἐλα μὴν ντρέπεσθε, νὰ σὰς χαρῶ!
Θέλετε ἀσφάλια μὴν ἔγκρεμισθῇτε
Ὀμπρός στὸν Ὀχλο, καὶ ν' τροπιασθῇτε;
Σὰς εὐχομᾶστε νὰν τὴν ἔπιτύχετε,
Γιὰ νὰ σωπάσετε, καὶ νὰ μὴ βήχετε.
Κι' ἄλλους ἀσφάλισαν μὲ τὴν Ἀλήθεια
Κι' ὅζου μὲ τόλμῃ πετοῦν τὰ στήθια,
Κ' ἔχουν στὸ νοῦ τους μίαν ἀβαρέα
Μὲ τὴν Ἀλήθεια, ποῦ θάνε ὠραία!
Λοιπὸν τί στέκεσθε ἀγκωνιασμένοι,
Ἐνῶ ὀπίσω κανεῖς δὲ μένει;
Τρέξτεте ὅλοι ν' ἀσφαλίσθῃτε.
Κι' ἀμὰ χορέψτετε νὰ ζεσταθῇτε,
Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
Ἐξेमουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!.

—ο—

Σεῖς ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΙ ὅπου στὴν πάλῃ,
Τώρα θε νάβγετε χωρὶς κεφάλι,
Νάτε βελλάδα ποῦνε καλῇ,
Τί; σὰς πειράζει ἂν εἶν χαρτί;
Στὴ ράχι ἔνωσις, εἶνε γραμμένη,
Μὲ τὸ ταμεῖο, καὶ πλουμισμένη
Εἶνε σταῖς πούρσαις μ' ἄλλα πολλὰ...
Βάλτετη, βάλτετη μ' ἐλευθερίᾳ.
Δὲν καταδέχεσθε; τί δὲ σὰς πάει,
Κόψιμο... ράψιμο... μιανοῦ Τ—!.;
Μ' ἂν δὲν φορέσετε τέτοιες βελλάδαις
Πῶς θὰ πιτύχετε γιὰ βουλευτάδες;
Σὰς εὐχομᾶστε ὅλοι νὰ μείνετε,
Στὴν ἐκλογὴ μας στήλοι, κι' ἀφίνετε,
Νὰ σὰς ὑβρίζουνε μὲ τὴν Ἀλήθεια,
Τί σὰς πειράζουνε τὰ παραμύθια;
Ἐχέτε ἐλπίδες, καὶ ἂν sperando
Καὶ σεῖς τελειώσετε ὅλοι caaa..ntando
Νὰ μὴν τὰ χάσετε, μὰ ἐκδιεκηθῇτε
Μὲ τὴν Ἀλήθεια... ὅπως ἔμπορεῖτε.
Σκάλαις καὶ δρόμοις νὰ μὴ βαρυνόσαστε,
Καὶ μεταξύ σας νὰ μὴ γελοιάσαστε.
Σφίξτε τὰ χέρια σας, καὶ ν' ντριμοχθῇτε,
Ἀντάμα ὅλοι νὰ ζεσταθῇτε.
Σὰ μὲ τὰ χιόνια, καὶ μὲ τὸ κρύο
Ἐξेमουτρήσανε τὰ ΕΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ

Τὸν Ἄρμωστον καὶ κίον ἐκείνον
Μὲ τὴν Ἀλήθειαν ποῦ δὲν ἔξερουμε,
Ἀχ! τὸ τεράστιο νάγαμε κεῖν
Τὸ δαχτυλεῖν τὸ θαυμαστὸ,
Πῶψαλλε ὁ Ἀρίστος, π' ὅποιος τὸ ἔφορε
Ὅλα τὰ πράγματα νὰ βλέπῃ ἐμπόριε

Στὴ φυσική τους, κί' ἀληθινή τους,
Κί' ὄχι στὴν ψεύτικη καταστασί τους
Ἦθε τὸ δόσουμε τοῦ ἔξοχωτάτου,
Ἔτσι γιὰ χάρισμα καὶ μπὸναμάτου.
Μὰ σὰ δὲν τόχουμε, τὰ κάλανδά μας,
Θεὸ νὰν τοῦ ψάλλουμε, μὲ τὰ σωστά μας:
Λοιπὸν τοῦ εὐχομάστε μία Βουλή.
Νάχη ποδάχρη, νάνε βουδή.
Καὶ ἕναν Πρόεδρο ἀνοιχτομάτη,
Ποῦ νὰ μὴν πέφτῃ ποτὲ σ' ἀπάτη.
Γερουσιαστές μ' ὅλην τὴν τάξι
Μὴ δεκαπέντε κ' ἕνα δεκάξη!.
Ἔνους ἑπάρχους σταῖς ἑπαρχίαις,
Γιὰ νὰ πληρῶσουν καὶ τ' ἀμαρτίαις,
Ὅσοι στὸν τόπο τους ἔχουν πολλαῖς
Στὰ μοναστήρια καὶ τ' ἐκκλησιαῖς.
Καὶ τοῦ εὐχομάστε νάνε καλά,
Νὰ μὴ θυμὸν ἔμεινῃ εὐχολεῖα.
Κί' ὅσο ὁ χειμῶνας εἶνε ὁ κακὸς
Τοῦ εὐχομάστε νάνε ζεστός,
Σὰ μὲ τὰ χιόνια καὶ μὲ τὸ κρύο
Ἐξμωτρήσανε τὰ ἔΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!.

—ο—

ΣΙΝΔΡΟΜΗΤΑΔΕΣ! γιὰ μποναμά σας
Πάρτε τὸ ΔΙΑΟΛΟ στὴν συντροφιά σας,
Ἀπὸ σὰς μόνον εἶν πληρωμένοι,
Ἀπὸ σὰς μόνους ἀσφαλισμένοι.
Μὴν τὸν ἀφήσετε, καὶ σεῖς σκληρὰ
Ὡσὰν τὴ νύφη ὁ χτὰ Σπαρτιά.
Μὴ τὸν Ἀποθήκης μας, τὴ μαυρισμένης,
Γιὰ τὴν ἔχρυσε ὁ Διογένης
Ἀποστραφῆτε, τὴ συντροφιά
Ὡσὰν νὰ μὴν εἶχε καὶ γιατρεία...
Λέραι καὶ βρώμαι εἶν παραμύθεια,
Πόλλα σφογγίζονται μὲ τὴν Ἀλήθεια!
Πάρτε τὰ χάλανδρα, εἶνε δικὰ σας,
Νὰν τὰ διαβάσετε, κί' ἂν στὴν κοιλιά σας
Ξυπνήσουν φλατά 'σὰν κολοκύθια,
Προμηθευθῆτε μὲ τὴν Ἀλήθεια,
Εἶνε γιὰ τέτοια γιατρικὸ θεῖο.
Καθὼς τὴ γράφουμε στὰ ἔΞΗΝΤΑ ΔΥΟ!.

ΠΑΘΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΚΤΟΥ ΤΗΣ «ΔΙΑΟΛΑΠΟΘΗΚΗΣ»

Πορὴ ἀποκτείνει πολλοὺς ἀδιέξοδος οὔσα
Πορὴ καὶ σώζει τραυλὸν ἱστα μέλος.
—Ὁρ. Ἑλλ. Ἀνθολογία!—

Φίλτατοι Σύνδρομηταί, κατ' αὐτὰς δεινὰ ἐχ δυσκολι-
λότητος ἐπάσχομεν καὶ εἰμεθα, μὰ τὸν Μῶμον, σχεδὸν
ἀπειλισμένοι... ὁπότεν εἰλικρινέως τις φίλος μας,
ὁ Π. Πανᾶς μαθὼν, ἀγνοοῦμεν πῶς, τὸ πάθος μας τοῦτο,

συμβουλευθεῖς τοὺς φίλους του, τοὺς τρεῖς ἐκείνους πα-
λυπεῖρους ἰατροὺς, ἐσκεύαζε, ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τῶν
κατοφάγων (ἵνα κατ' Ἀριστοφάνην εἰπωμεν), μᾶς ἀξιέ-
ρου, καὶ μᾶς ἐπεμπε τὸν δραστικώτατον «Λύχνον τοῦ
Διογένης,» καὶ τότε, ὡς ἐκ θαύματος θεραπευόμενοι
ἀνεκράζομεν:

Νὴ τὸν Ἀπόλλω, καὶ δεινὰ ποιεῖ γ' εὐθύς μοι, καὶ τετά-
[ρακται,
Χῶσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ καὶ δεινὰ κέκραγεν.
Ἀτρέμας πρῶτον παππᾶξ παππᾶξ, κάπειτ' ἐπάγει
[παπαπαππᾶξ!.
Χόταν χέ—ω χομιδῇ βροντᾷ παπαπαπαπαπαππᾶξ!.

Τὸ τεράστιον τοῦ παναχείου ἐκείνου ἀποτέ-
λεσμα δὲν ἐπεριόριζετο ἕως ἐκεῖ, ἀλλὰ μετὰ τὴν γα-
στροεντερικὴν ἐκείνην ἐπανάστασιν καὶ ἐκβολὴν, τότε δὴ
τότε, μᾶς ἐγένετο ἐπὶ πλέον πρόσφορον. Ὡ! ὁ Πανᾶς καὶ
Συντροφία εἶνε ἀπαράμιλλοι εἰς τοιοῦτου εἶδους σκευα-
σίας! — Ἡ τιμὴ τοῦ Σφογγίτου τώρα μὲ τὴν Ἀλήθειαν
ὀριστικῶς ἐξέπεσε. Ἡμεῖς ἠθέλωμεν εἶσθαι ἀγενεῖς καὶ ἀ-
γνώμονες, ἂν δὲν προσφέρομεν τὰς οἰασθήποτε εὐχαρι-
στηρίου μας εἰς τὸν Π. Πανᾶν, ὅστις ποσὼς δὲν ἐδί-
σταξε νὰ μᾶς χάριση ὅτι ἔχει, καὶ τὸσον ἐπιτηδεῖας
εἰς τὴν χρείαν μας νὰ μᾶς βοηθήσῃ. Ἀποροῦμεν
δὲ πῶς, μεταξὺ τήσιν στιχοδιδάκτορας ἰταλικῆς,
ἐξύφυγε εἰς τὸν κινητικὸν σφογγιστικὸν μυ-
θοθήραν τὸ Ἀριόστειον ἐκεῖνο:

Nè che poco io vi dia da imputar sono,
Chè tutto quel che ho, tutto vi dono.

Τὸ καθ' ἡμᾶς, τελέσαντες τὴν ἀφθονον ἐκείνην, τῷ
θεῷ Σπερκουλίῳ, (α) θυσίαν, πρὸς ἀνάμνησιν τηλικούτου
συμβάματος, ἐσχάσαμεν, Δονχεζωτικὸν τρόπον,
τοὺς ἐξῆς παναχείους στίχους:

Πανάκι, πρόσφορον καὶ μαλακόν,
Αχ! πῶς μοῦ ἀλάφρωσες τὸ σωθεῖκό!!.
Νὰ σ' ἀνταμείψω δὲν ἔμπορᾷ
Ἀλλως παρ' ἔτσι... Ναί, καὶ σ' ὀρκίζομαι,
Σὲ νάχω πάντα, γιὰ νὰ σφογγίζομαι!

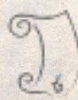
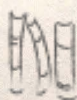
ΑΙΝΙΓΜΑ.

Τὸ πρῶτον μου ὄλο θά πῃ φωμί,
Τάλλο μου γαῖδαρος, σ' ἄλλῃ φωνῇ,
Ἦγουν 'σὰν νὰ ἔλεγες, σὲ γλώσσα ἀπλεῖα:
Γαῖδαρος γένομαι γιὰ μία μπουκιά.
Μὰ ὡς καὶ τὴν τέχνην μου τὴ βρωμερῇ.
Βρίσκετε μέσα στὴ λέξι αὐτῇ,
Γιὰ τὴ τυπὸν πᾶν καλὸν,
Γιὰ κεῖ ποῦ ξέρετε... τὸ σχαντερό.

(α) Θεὸς εὐεργὸς τῶν ἀποπτῶν, παρὰ Ῥωμαίους.

Ὁ ὑπεύθυνος, ἑλδότης ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΜΠΕΡΛΑΝΣ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Η ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑ».

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΩΦΟΡΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
Α1.Σ3.Υ1.Φ1.0048